

Jděte a učte se, co to je: `Milosrdenství chci, a ne oběť`. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky." (Matoušovo evangelium 9,13)

Jsou věci, které jsou předepsané a dělat se musí. V židovském náboženství kdysi platilo, že je potřebné pravidelně přinášet oběti. Z úrody, z dobytka, ze zisku. Oběti jsou předepsané a odvádět se musí. A hodně lidí si tehdy myslelo, že když včas a přesně přinesou všechny předepsané oběti, splní si tím své povinnosti a víc už nemusí hnout prstem. Dodnes hodně lidí žije právě v takové šabloně. Tohle se musí dělat. A tak to dělají, ale víc ani čárku. Víc ani ň.

Jenže tenhle biblický verš z Matoušova evangelia nám říká, že se po nás chce víc. Navzdory tomu, co je předepsané, navzdory tomu, co si myslíme, že se musí. To něco víc děláme srdcem, nejenom rozumem. To něco víc je naší osobní malou přidanou hodnotou k tomu, co se musí a proměňuje to.

Že to není jednoduché? Samozřejmě, to nám nikdo netají. Máme se to učit. A učit se znamená také cvičné pokusy plné chyb. Ale jasným cílem je zvládnout projevování milosrdenství, naučit se to a používat ho.

A nakonec: proč to všechno? Kdyby byl svět, včetně nás v něm, dokonalý, nebylo by nic z toho zapotřebí. Nebylo by zapotřebí nařízení a předpisů, neříkali bychom: to se musí a víc dělat už není třeba. Kdyby byl svět dokonalý, dělali bychom všechno tak, jak má být. Jenže svět dokonalý není. A my jsme zváni k projevování milosrdenství, abychom do našeho nedokonalého světa vnášeli víc srdce, citu, porozumění, ohledu, víc přidané hodnoty k rutinnímu naplňování pravidel a řádů.

Štěpán Brodský